

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in upravnštvo je v hiši „Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov“,
Poljske ulice št. 10.

Božični pobirki.

Vsi cerkveni pevski zbori, katerim je kaj mar za dobro glasbo, so se pripravljali v adventnem času na sv. božične praznike. Marsikatero kapljo potu je stalo pevovodjo, mnogo trudapolnih poskušanj marljive pevce, če so hoteli kaj dobrega in pravega zvršiti. In po vsi pravici prinašajo naši vrli pevci velike žrtve; saj vendar zastopa pevski zbor ono svetlo angeljsko trumo, katera je v sveti noči Detetu betlehenskemu v čudesnih akordih prepevala pesmico pri zibelci: „Slava Bogu na višavah in mir na zemlji ljudem, kateri so blage volje“. Bogu edinemu, in ne nam, gre tudi čast, ako je zbor o Božiči morda lepše, nego drugikrat, v resnici pel „novo pesem“. Ponižno torej darujemo Božjemu Detetu ves trud in vse težave prejšnjih pevskih skušenj posnemajoč priproste pobožne pastirje, kateri so nekdaž kot prvi molilci k jasicam prišli in nam morajo tako biti vzgled in vzor. „Mir ljudem“, je pel zbor nebeščanov. Ako je naše petje v resnici prešinjeno s cerkvenim duhom, tedaj bode tudi vsim pobožnim srenjčanom služilo „za mir“ to je v poduk in povzdigo. Kako lahka in prijetna jim bode molitev, s koliko svetim veseljem in hvaležnostjo se morejo vtopiti v grozno skrivnost včlovečenja Sinu Božjega, ako so pevski glasi vsaj nekoliko slični onim, ki jih je nekdaž v Milanu čul veliki sv. Avgustin in je bil po njih ginjen do solz. Gotovo ti je to veselejši uspeh, kakor oni, ki si ga priboré posvetni pevski zbori s ploskanjem zabavoljubnih poslušalcev.

Na praznik sv. Štefana poje zbor pri gradualu: „Poglavarji sedé in zoper mene govore in hudobneži me preganjajo. V Pomagaj mi Gospod, moj Bog, zavoljo usmiljenja svojega“. — Tudi marsikateri dobro vojeni cerkveni zbor se nahaja v kritičnem položaji: ne da bi našel hvaležno pripoznanje, kaže se mu le razžaljiva mrzkost, zasmehljiva in zbadljiva kritika, dà, celò javno nasprotovanje. Kaj je storiti? Glejte, dragi tovariši, cerkveni pevovodje in pevci! orožje sv. Štefana mora biti tudi naše: hodimo nespotikoma po poti svojih dolžnosti, ki je imamo kot cerkveni služabniki; gorimo za čast Gospodovo, ne da bi

bližnjega žalili, niti nasprotnikom z isto mero vračati, s katero nam odmerjajo; kajti to si je Gospod prihranil!

Nedeljo v božični osmini slišali smo v evangeliji besede: „Glej, ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogih v Izraelu“. Ta izrek starega Simeona se dá obrniti na nevesto Gospodovo, sv. cerkev ter na njene zapovedi in določbe: tudi cerkveni pevski zbor „stoji“ ali „pade“, če cerkvene določbe gledé svetega petja izpolnuje ali prezira. Rad bi vedel, ali so to resnico že kdaj resno premislili oni pevci, kateri napravljajo svojemu vodji v tem smislu mnogo sitnost in težav?

S praznikom obrezovanja Gospodovega pričeli smo novo leto 1895. „Dano mu je bilo ime Jezus“, pravi evangelij. „V imenu Jezusovem“ mora, kakor vsak kristijan, tako tudi cerkveni pevec stopiti v novo leto, katero bode brezdvobeno zopet polno truda in žrtev za sveto stvar, toda tudi primerno bogato gledé milosti in blagoslova. Kaj pač koristi posvetnim društvom vse priznanje, ki so ga žela l. 1894? Minulo, prešlo je! Ni ga več! In cerkveni pevec? — Ali bi hotel svoje v preteklem letu nabrane in v knjigo življenja zabilježene zasluge danes zameniti za obilno — a popolnem nič vredno — hvalisanje, ki so je našli tekom istega časa posvetni pevci?

Dné 6. januarija. — Sveti trije kralji so se poklanjali Božjemu detetu ter mu prinesli pomenljive darove: zlata, kadila in mire. Naši pevski zbori morajo to posnemati: kar prepevajo v hiši Gospodovi Njemu na čast, mora biti čisto „zlato“ cerkvene glasbe; zlasti naj bi se skrbno gojilo krasno koralno petje. — Petje, ki je vzmožena molitev, mora slično „kadilu“ proti nebesom se vzdigovati, da „je angelj Gospodov ponese v zlati skledici pred prestol Najvišjega“. Tudi tedaj, kadar pevec ne razume „latinščine“, zamore petje prav lahko postati molitev. Poj n. pr. dragi prijatelj o Božičnih praznikih s tem pobožnim namenom, da naj se glasi vsak ton Božjemu detetu na čast — in „latinsko“ petje postane molitev. — Mire ne bode manjkalo ne pri skušnjah niti pri izvršitvah v cerkvi, bodi si vodji ali pevcem. A kolike žrtve prinašajo dandanes posvetna pevska društva, da si pridobé v tako zvanih tekmovalnih pevskih bojih „darilce“, katero pri razumnih ljudeh nima nobene cene!

I. nedelja po razglašenji Gospodovem. „Nista li vedela, da moram v tem biti, kar je mojega Očeta?“ — tako govori 12 letni Jezus Mariji in Jožefu. Slično naj cerkveni pevec odgovori svojim domačim ali prijateljem, kadar ga skušajo z raznimi piškavimi pretvezami odvrčati od pevske skušnje ali celó od sodelovanja na koru: „Ali ne veste, da moram kot cerkveni pevec najprej svojo dolžnost izpolniti, in potem še le smem ozirati se na vaše želje gledé udeležbe pri vašem izletu i. dr.?“

Praznik presv. imena Jezusovega. Drugo slovesno obhajanje tega sladkega imena, ko smo se ga že spominjali na novega leta dan! Mnogokrat se ponuja cerkvenemu pevcu prilika, da sme prepevati temu presvetemu imenu na čast. Kolika tolažba mu bode ob oni odločilni in britki uri smrti njegove, ko bode prav to ime z vso močjo še enkrat klical, da si izprosi od nosilca tega imena milostno sodbo! —

Dragi bralec! pri koncu sva za danes. Ako bi me morda rad vprašal, zakaj da sem ti ponudil le-té božične pobirke, odgovorim prav ob kratkem: Mnogo je potovalcev, kateri hodijo križem sveta enaki kovčegu, ne meneč se za to, kar vidijo in slišijo na poti; tudi si ničesa ne zapišejo niti pozneje ne mislijo na to, kar so doživeli. Takim je potovanje le baharija, da so bili daleč po svetu, — družega nič. Kdor pa zapisuje in premišljuje popolne dogodke, takemu je potovanje koristno; še pozno mu razveseljuje srce, in zopet ga žene po svetu, da si spopolni svoje znanje. — Tudi cerkveni pevec potuje skozi 3 dobe cerkvenega leta, katero mu predstavlja zgodovino našega odrešenja. Da po eni strani s svojim petjem v resnici Boga časti, po drugi strani pa sebe in bližnjega za sveto umetnost in njen vzvišeni smoter unema, treba da tudi vsaj nekoliko premišljuje posamezne praznike cerkvenega leta, kot postaje letnega potovanja. Ako se ti pa dozdevajo le-ti moji pobirki nekako tuji, prosim Te, ne zameri mi in ne zametuj jih, saj morda vendar ne bodo brez vse koristi.

Spomini na 14. občni zbor cecilijanskega društva v Rezu.

Piše F. F.

(Konec.)

Ob $1\frac{1}{2}$ 11. uri je bilo zborovanje v hiši sv. Erharda, katerega so se smeli udeležiti samo udje cecilijanskega društva; trajalo je do ene popoldne. Da ne bodem preobširen, omenim le na kratko glavne reči. Predsednik Schmidt opiše najprvo s kratkimi besedami stanje splošnega cecilijanskega društva, katero je precej ugodno. Zahvali se vsem okrajnim predsednikom za njihovo gorečnost in požrtovalnost, s katero so veliko pripomogli, da se društvo tako lepo razcvita. Društveni blagajnik Pavelek prebere na to poročilo o društvenem denarnem stanju, s katerim so bili zborovalci jako zadovoljni; kajti od zadnjega zborovanja obrnilo se je denarno stanje zelo na bolje. Predsednik se mu zahvali za njegov trud, a zborovalci vstanejo s svojih sedežev v znak priznanja. — Na to so se obravnavali posamezni predlogi, kateri so bili že prej objavljeni v društvenem glasilu. Predsednik Schmidt predlaga, naj bi se v spomin Palestrinine tristoletnice darovalo iz društvene blagajnice kako svoto (n. pr. 1000 mark) ter se to izročilo kardinalu Angelu Bianchi, društvenemu pokrovitelju in škofu malega mesta Palestrina, kjer se je porodil glasbeni orjak istega imena; s tem denarjem naj bi se popravila tamošnja stolna cerkev. O tem predlogu se je vnela precej burna debata. Stolni kapelnik v Eichstädtu, Widmann, je ugovarjal, češ, da Italijani s svojo cerkveno glasbo niso vredni nobene podpore. Ali ko se mu je pojasnilo, da bi se s takim darom nikakor ne odobraval italijanska cerkvena glasba, bil je predlog sprejet z veliko večino. Drugi predlogi so merili na to, da bi se nekoliko izpremenila društvena pravila. Župnik Dr. Walter, predsednik cecilijanskega društva za rottenburško škofijo, je predlagal, naj bi se v društvenih pravilih določila škofom večja oblast gledé društvenih

zadev. Škofje naj bi imeli pravico, potrditi predsednike svoje škofije, in vrhovni predsednik bi jih ne smel odstaviti iz svoje moči, ampak le pritožiti bi se smel radi njih pri dotičnem škofu, dočim je imel do sedaj vrhovni predsednik oblast, potrjevati in nadzorovati predsednike posameznih vladikovin. Ta predlog sicer ni obveljal v isti obliki, kakor ga je predlagal Dr. Walter, pač pa je bil po precejšnji debati sprejet posredovalni predlog Karlonov, vsled katerega ostanejo generalna pravila neizpremenjena, a v pravilih za posamezne škofije se pristavi dodatek, da se mora diecezanski predsednik voliti vselej s porazumljenjem škofovim. Za tem je prelat Karlon predlagal, naj bi se v društvenih pravilih jasno izrazilo, da, ako pristopi kdo k diecezanskemu društvu, je že s tem tudi ud splošnega cecilijanskega društva. Predlog je bil takoj sprejet. Kar je pa nadalje predlagal, da bi namreč posamezna društva plačevala vsako leto nekaj odstotkov občnemu cecilijanskemu društvu, ni obveljalo. — Na to je bila nova volitev društvenega predstojništva. Vrhovnim predsednikom je bil izvoljen zopet msgr. Fr. Schmidt, münsterski stolni kapelnik: podpredsednika ostala sta tudi ista, namreč Dr. Haberl in J. Mitterer. Konečno objavi predsednik veselo novico, da je slavnoznani Jožef Mohr zapustil v svoji oporoki cecilijanskemu društvu 50.000 mark; obresti te svote so po volji rajnkega dobrotnika namenjene vrhovnemu predsedniku za potne stroške in druge potrebščine, da bo mogel lažje izvrševati svojo nalogo. Z navdušenimi slava-klici je bilo zborovanje zaključeno.

Popoludne ob 5. uri je bila zadnja cerkvenoglasbena produkcija v dominikanski cerkvi. Dočim sta pri včerajšnjem duhovnem koncertu, imela besedo le cerkvenoglasbena klasika, Palestrina in Orlando, bile so danes na vrsti le kompozicije novejših skladateljev. Tudi ta koncert je bil zelo zanimiv, kajti dokazal je, da ima cecilijansko društvo lepo vrsto izbornih glasbenikov, kateri znajo skladati lepe in cerkve dostojne kompozicije. Program je bil zelo obširen, kajti obsegal ni nič manj kot 18 skladb; osem jih je bilo uglasbenih navlašč za to priliko. Prvih 8 točk je vodil stolni kapelnik Engelhart, a drugih 10 inšpektor Mayer. — Pričeli so s troglasnim F. Brückmayerjevim ofertorijem „Tollite portas“, priprosto skladbo, katera je pisana precej v duhu „starih“. J. Quadfliegov božični ofertorij „Tui sunt coeli“ za 4 glasni mešani zbor in orgle je napravil kaj mogočen vtis; zlasti besede „tu fundasti“, katere so pevci posebno krepko povdarjali, so se glasile zelo veličastno. Nadaljni 5 glasni ofertorij „Tulerunt Jesum“, katerega je P. Griesbacher uglasbil za novovpeljani praznik sv. Družine, je pisan strogo v duhu starih klasikov in se more po pravici pristevati boljšim novejšim skladbam. Skoraj isto smemo trditi tudi o 4 glasnem J. Auerjevem ofertoriju „Eripe me“, kateri se odlikuje po svoji kontrapunktiki. Naslednji binkoštni ofertorij „Confirma hoc“, katerega je uglasbil stolni organist J. Renner za 5 glasni mešani zbor, je sicer sijajna skladba, vendar v popolnoma modernem, prostem slogu; tudi se dozdeva, kakor da bi skladatelj na nekaterih mestih pisal bolj za orgle, nego za glasove. Lepo se je glasil tudi ofertorij „Constitues eos“, katerega je zložil P. Piel za 4 glasove in orgle. Pravega mojstra kontrapunktu skazal se je M. Haller s svojim 5

glasnim ofertorijem „Veritas mea“. Med sedaj živečimi skladatelji se pač Haller najbolj približuje „starim“. Jako lepa skladba je tudi L. Ebnerjev ofertorij „Filiae regum“ za dva glasova in orgle. Kjer ni mnogo pevskih moči na razpolaganje, je zelo priporočati take dvoglasne skladbe. S tem je bil končan prvi del duhovnega koncerta, kateri je obsegal le liturgične speve; nadaljne skladbe bile so namenjene raznim drugim pobožnostim. J. Hanischev 4 glasni rezponzorij „Jam non dicam“ je jako mirna, gintljiva skladba; isto velja tudi o njegovi drugi kompoziciji „O vos omnes“. Za moške zборе zelo hvaležna skladba je nadaljni himen v čast presv. Jezusovemu Srcu „Cor arca“, katerega je uglasbil Aug. Wiltberger za 4 glasni moški zbor in orgle. Pisan je sicer v modernem, a cerkve dostojnem slogu. Jako mila skladba je 4 glasna F. Koenenova „Regina coeli“. Naslednje tri pesmice bile so z nemškimi tekstom. Marijina „In vollen Jubelchören“ za 4 deške glasove in orgle dela vso čast izvrstnemu skladatelju K. Greithu. Tudi J. Dieboldova „Bitt-ruf zum hl. Josef“ je sploh ugajala. Posebno ljubko se je glasila E. Stehlejeva skladbica „Aloysiuslied“ za 4 deške glasove. — S tem je bil prav za prav cerkvenl koncert končan. Stolni korar Dr. Jakob je izpostavil na to sv. Rešnje Telo. Med tem je pel zbor Fr. Schmidtovo 5 glasno himno „Panis angelicus“, jako nežno skladbo, iz katere veje duh prave pobožnosti. Na to se je kaj mogočno razlegal po prostorni cerkvi 6 glasni F. Wittov „Te Deum“, v zahvalo, da se je srečno dovršila prelepa slavnost in v zahvalo za obilni blagoslov, katerega je Bog do sedaj delil cecilijanskemu društvu. To vam je veličastna, pompozna skladba, katera zasluži prvo mesto med kompozicijami, ki smo jih slišali ono popoldne. K sklepu so zapeli pred blagoslovom še 4 glasni J. Mittererjev „Tantum ergo“ in njegov 8 glasni „Genitori“, v resnici slovesno, veličastno skladko, s katero se je kaj primerno zaključila vsa slavnost. Dasi so bili pevci že precej utrujeni, čemur se tudi ni čuditi pri tolikem naporu, vendar so krepko vztrajali do konca, tako da tudi pri zadnji točki ni bilo čuti nobenega hripavega kričanja. Zares, velikansko nalogo dovršili so s tem regensburški pevci, kajti v par dnevih izvedli so program, obsegajoč okoli 70 točk — ne vštveši koral. — Da je kaj takega bilo sploh mogoče, to moramo pripisovati pred vsem izvrstni šoli, katero so vživali ti pevci. Pomislimo tudi, da od 14. julija do 7. avgusta niso imeli nobene, a prej le eno samo poskušnjo. To dokazuje dovolj, da ima regensburški kor pač malo tekmecev, ki bi se mogli z njim merití. Ne rečem, da v tej ali oni reči ne prekose drugi zbori regensburžanov; ali ako gledamo na splošno zmožnost in cerkvenoglasbeno izobraženost — zlasti še gledé starih mojstrov, — moramo vsekako regensburške pevce postaviti na prvo mesto. Zato pa so žéli od vseh strani zasluženó pohvalo. —

Na večer istega dne združili smo se še enkrat in zadnjikrat v krasni Erhardovi dvorani, kjer nas je vrlo kratkočasila bavarska vojaška godba. Pod vodstvom svojega kapelnika L. Kleiberja je prav izbornó koncertovala; zlasti je nam Avstrijcem dobro delo, ko smo na bavarskih tleh slišali milo melodijo naše avstrijske himne v Westmeyerjevi ouverturi. Med posameznimi točkami vršile so se tudi posamezne napitnice. Predsednik Schmidt je napil vrlim regensburžanom in lokalnemu slavnostnemu odboru; Dr. Haberl sv.

Očetu kot največjemu pospešitelju cerkvene glasbe; prošt Mitterer izvrstnim regensburškim dirigentom in pevcem i. t. d. Tako nam je v veselji in zadovoljnosti le prenašlo potekel zadnji večer, katerega smo cecilijanci v lepi vzajemnosti preživeli v gostoljubnem Reznu.

S tem končam svoje „spomine“. Dnevi, katere sem preživel v starodavnem Reznu — cerkvenoglasbeni metropoli sveta, — bili so zares dnevi dušnega užitka, katerih ne bom kmalu pozabil. Za regensburške zборе in dirigente bili so sicer trudapolni, a slavni dnevi, kateri bodo v zgodovini cecilijanskega društva vedno zapisani z zlatimi crkami.

D o p i s i.

Iz Ljubljane. (Petje v cerkvi „Srca Jezusovega.“) Že več kot leto je preteklo, kar se je o tem poročalo; in gotovo le zaradi tega, da se izve o napredku tega pevskega zbora. Deklice iz Lichtenthurnovega zavoda v svoji nežni mladosti to petje prekrbujejo. Na razpolaganje imamo razven vseh novejših skladb za slovensko petje še 16 latinskih, med temi 4 koralne maše:

1. Missa Tota pulchra es Maria, P. Angelik Hribar. — 2. Missa in honorem St. Joseph, P. Angelik Hribar. — 3. Missa Brevis, Stehle. — 4. Missa Salve Regina, Stehle, — 5. Missa Stabat Mater, Singenberger. — 6. Sexta, Haller. — 7. Missa St. Caeciliae, Kaim. — 8. Missa Infantis Jesu, Schweitzer. — 9. Missa Secunda, Arnfelder. — 10. Missa Solemnis, choralna. — 11. Missa in Festis duplicibus. — 12. Missa in Dom. Adventus et Quadragesime. — V novejši dobi so se priučile: 13. Missa Angelorum Custodum, Singenberger. — 14. Missa in honorem St. Antonii Zangl. — 15. Missa in honorem St. Cunibert Rampis. — 16. Missa in F dur, Uhl.

Ker imajo pri tej cerkvi ne le o praznikih, ampak sploh večinoma liturgične pete maše, je tudi izvežbanje zaradi kratkega časa od ene slavnosti do druge, zelo težavno. Že izvežbane deklice zapuščajo kmalu zavod, kar se je posebno letos v obilni meri zgodilo. Akoravno se skrbi po možnosti za naraščaj pevskih moči, vendar postane tak položaj, da ga je komaj spraviti v prejšno ravnotežje. Največe težave pa nastanejo zaradi tega, ker deklice morajo peti oddaljene od pevovodja pred altarjem. Velike so tedaj težave, a še večje je pa vnetost za to stvar, s katero slavno cerkveno predstojništvo, Lichtenthurnov zavod, pa tudi zmožni in premarljivi tamošnji pevovodja delujejo. Bog pomози, da bi trajno tako ostalo.

—/—

Iz Gorice. (Shod cecilijanskega društva za goriško nadškofijo dné 22. nov. l. l. v Gorici.) Praznik sv. Cecilije dné 22. nov. l. l. privabil je mnogo prijateljev lepega cerkv. petja izmed duhovskega in svetnega stanu v Gorico k shodu, katerega je priredilo cecilijansko društvo. Ob polu 10. uri bila je slovesna sveta maša, katero je daroval preč. monsignor dr. Jos. Gabrijelčič, semeniški vodja in pri kateri so peli čč. gg. bogoslovci Zangl-ovo mašo prav dobro in točno. Sv. maše se je vdeležil tudi prevz. nadškof. — Po sv. maši bilo je zborovanje v obednici osrednjega semenišča. Veleč. g. predsednik Jos. Bajec pozdravil je društvenike ter izrazil svoje veselje posebno še zato, da so se tudi italijanski duhovniki udeležili shoda prvič v tako obilem številu; izrazil je nadalje željo, naj se prebudi cerkveno petje tudi v naši Furlaniji.

Na to je prečital č. g. tajnik Ivan Rojec sledeče poročilo:

Prečastita in slavna gospoda!

Dasi poredkoma, upa se vendar „cecilijansko društvo“ za našo nadškofijo tu pa tam javno nastopiti, da pokaže slavnemu občinstvu svoj blagi namen, in tudi, da se vsi prepričajo, da še živi. Neredkokrat mora se slišati očitjanje, da je naše cecilijansko društvo

zaspalo, ali pa, da ga splošno več ni. Toda, prečastita in slavna gospoda, uže to, da se naše društvo tu pa tam omenja, priča nam, da še živi, današnji shod pa nas vse prepriča, da naše društvo še lahko javno nastopi. — Prečastita in slavna gospoda! Odbor cecilijskega društva sklical je današnji shod iz raznih vzrokov in sicer:

1. Da proslavi danes slovesno praznik društvene patrone sv. Cecilije.
2. Da se danes vsaj od daleč spominja tristoletnice smrti slavnega glasbenika Pierluigi Palestrine, kneza cerkvene glasbe in petja.
3. Nadejajoč se, da bode moglo naše društvo razširjati svoj vpliv od danes naprej i na italijansko stran naše nadškofije in
4. da prinese vsaj nekaj navdušenosti med prijatelje pravega cerkvenega petja.

O društvenem delovanji poročati moram prečastita in slavna gospoda, radi odmerjenega mi časa le na kratkem. Gledé splošnega delovanja ponavljati mora odbor besede veleč. g. dr. Fr. Sedeja, kateri je pri občnem zboru dne 13. junija 1889 v teh prostorih kot tačasni tajnik rekel: „Cecilijsko društvo pomikalo se je v svojem delovanji mirno in trezno po enem in istem tiru, imajoč pred očmi vedno svoj blagi namen. Napredovalo je in napreduje, dasi polagoma vendar dosledno. Tudi ako bi ne bili v zadnjem času prav ničesar storili, imeli bi vendar vsaj to zaslugo, da se je društvo vzdržalo.“ — Toda v tem času je društvo naše tudi delovalo. Zadnji občni zbor našega društva bil je, prečastita in slavna gospoda, dné 3. oktobra 1892 v Tolminu. Pri sv. maši in blagoslovu izvajali so spretni šentviškogorski in šebreljski pevci vse pevske vloge prav izvrstno, ter pokazali, da se dá tudi z navadnimi pevci dosti napraviti za pravo cerkveno petje, ako se ima veselje in voljo. Zborovanje bilo je živahno, pri katerem so se vsprejeli razni predlogi. V odbor so bili tedaj izvoljeni: Čč. gg. Jos. Bajec, predsednik, Tom. Čerin, podpredsednik, Ivan Rojec, tajnik, dr. Hil. Zorn, blagajnik, J. Kokošar, glasbeni vodja; odborniki pa: Msgr. D. Alpi, dekan A. Čibič in nadučitelja gg. Miha Zega in Matija Lavrenčič. — Ta odbor, prečastita in slavna gospoda, ni povsem Bog vé kako muzikalčen, vendar je delal po svojih močeh. Odbor imel je v tem času več sej, pri katerih se je posvetoval o raznih društvenih potrebah. V tem času izdalo je naše društvo dva zvezka muzikalij in sicer IV. zvezek „Cerkvenih pesmij“, katere so harmonizovali društveni skladatelji: gg. D. Fajgelj, J. Laharnar in J. Kokošar, in Laharnarjevo mašo „Ora pro nobis“. Oba zvezka je kritika dobro in pohvalno ocenila, kar priča, da sme biti društvo ponosno na take skladatelje. — Za današnji dan pa pripravil nam je veleč. g. župnik J. Kokošar „Pevsko šolo“ za osnovni poduk v petji. Ta misel rodila se je pri občnem zboru v Tolminu — danes se je vresničila, knjiga pojde kmalu v tisek in bode gotovo dobro služila orglavcem in pevcem.

Vže večkrat se je izrazila lepa misel, naj društvo pripravlja svoje shode in pevske produkcije na deželi, da pokaže lepoto cerkvene glasbe in petja. — Tak shod imelo je naše društvo lani dné 27. septembra v Čepovanu, ko se je spominjalo smrti veleč. gosp. Adolfa Harmela. Tudi tu pokazali so vrli čepovski pevci, da poznajo lepoto cerkvenega petja, posebno lepega korala. Po maši bilo je posvetovanje v tamkajšnji šoli, kjer se je med drugim tudi predlagalo; naprositi prevz. in prečastiti knezonadškofijski ordinarijat, da izda ročno knjižico za vpeljavo enake popoldanske službe božje po vsej nadškofiji.

Prečastiti in slavni gospodje! Dolžnost naša je, da se spominjamo danes onih mož, kateri so bili udje našega društva in katere nam je nemila smrt prezgodaj pobrala.

Leto 1893. bilo je za našo nadškofijo nesrečno, kajti pograbilo nam je preveč delavnih in primeroma mladih duhovnikov; ravno tako i preteklo leto. Med njimi bilo je veliko navdušenih prijateljev, podpirateljev pravega cerkvenega petja in ti so: Čč. gg. Anton Slokar, vikarij v Logu; Adolf Harmel, dekan v Komnu; Miha Boltar, stolni vikarij v Gorici; Francišek Smrekar, vikarij v Medani; Francišek Pipan, kurat v Jagersčah; preč. monsig. Lovro Rutar, podvodja na sv. Gori in dr. Ivan Jurič, bogoslovec, kateri bi bil bodisi na bogoslovnem polji, bodisi v pevskem oziru v celej škofiji veliko koristil. Izmed učiteljstva pobrala je smrt dobrega prijatelja cerkvenega petja g. J. Šetničarja, nadučitelja v Ajdov-

ščini. — Žalostno je, preč. in slavna gospoda, ako izgubi malo in šibko društvo toliko prijateljev in podpirateljev, a še žalostniše, ako izgubi katerega izmed svojih glavnih stebrov. In tu se spominja naše društvo žalostnim srcem preč. g. Adolfa Harmelja, dekana komenskega, katerega nam je pograbila smrt dné 2. septembra predlanskega leta. Ranjki bil je za naše društvo s preč. g. dr. Fr. Sedejem, c. kr. dvornim kaplanom, glavni steber, in ima za cecilijansko petje v naši nadškofoji neumrljivih zaslug. Njegovega slovesnega pogreba udeležilo se je naše društvo po svojem tajuiku, spominjalo se ga je pa tudi lani dne 27. septembra ob obletnici njegove smrti s slovesno črno mašo v Čepovanu. Najlepši spominek pa postavil mu je njegov prijatelj, sotrudnik in polovica njegove duše preč. g. dr. Francišek Sedej, v 10. številki „Cerkvenega Glasbenika“ predlanskega leta, v katerem proslavlja njegove zasluge za cecilijansko petje. Vsem tem ranjkim prijateljem in podpirateljem daj Bog večni mir in pokoj, da bi vživali in prepevali v nebesih isto angeljsko petje, katero so tu na zemlji tako lepo gojili in podpirali. (Konec prih.)

Razne reči.

— Povodom lanske 300 letnice Palestrinine smrti je, kakor znano, 14. občni zbor „Cecil. društva za Nemško, Avstro-Ogersko in Švico“ z večino glasov sklenil Nj. emin. kardinalu Angelu Bianchi, škofu v Palestrini ter zavetniku „Cecil. društva“ poslati 1000 mark kot darilo katedrali njegovi, v kateri so se čule prve skladbe mojstrove. Nj. emin. kardinal se je iskreno zahvalil za ta častni dar v lastnoročnem pismu; izrazil je svojo zadovoljnost o izidu občnega zborovanja v Reznu ter potrdil volitev vrhovnega predsednika, mons. Fr. Schmidt-a in njegovih namestnikov dr. Fr. X. Haberl-a in Ign. Mitterer-ja.


— Gosp. Karol Bervar, orglavec v Gornjemgradu na Štajerskem je šel na cerkveno-glasbeno šolo v Regensburg, kjer se je nov tečaj začel sredi januarija. Gorečemu cecilijancu želimo mnogo dobrega sadu in srečen povratek v Gornjigrad, kjer ga zdaj nadomestuje g. Jak. Savinjšek.

— V Petersburgu umrl je 20. nov. 1894 slavnoznan pianist in skladatelj Anton Rubinstein, 65 let star.

— V Litih-u darovala je bogata vdova Dumont-ova 100.000 frankov, kojih obresti naj se uporabljajo za brezplačne predstave kamorne glasbe, da se ž njo pospešuje in blaži glasbeni okus priprostega naroda.

Oglasnik.

Teoretično-praktična Pevska šola. Spisal Anton Foerster. Četrtri natis. Cena 75 kr. Tiskal in založil Rud. Milic v Ljubljani. Pridana je avstrijska himna za mešan zbor z izvornim napevom in ritmom, kakor ju zahteva dotična ministerska naredba. — Delo je povsodi dovolj znano, in ni treba o njem še praviti, da se poleg petja učenec lahko ž njim nauči še splošne glasbene teorije, na koje podlagi more stoprav prestopiti k poduku v harmoniji in višji teoriji sploh. Knjiga obseza 110 strani (151 pevskih toček), je na lepem papirju jako ugledno natisnjena ter dela vsa oblika čast domačemu zavodu Miličevemu. — Kupite jo!

 Le-tó 1. številko leta 1895. pošljemo vsem p. n. gosp. bralcem lanskega letnika. Ako bi kdo novega ne hotel več prejemati, uljudno ga prosimo, naj blagovoli ta list s prilogo poslati nazaj, da se bomo vedeli v prihodnje ravnati.

Upravništvo.

Današnjemu listu pridana je 1. štev. prilog.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezda. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster. Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.